

klaring, han har givet af Lovudkastet, behøver Kongerigets Finantsminister jo slet ikke at anvende det; det er jo efter den ærede Rigsdagsmands Forklaring kun et Reglement, vi have vedtaget for den Mulighed, at det skulde behage Kongerigets Finantsminister at anvende det. Det kunde altsaa meget let hændes, at vi, dersom Mindretallets Forslag blev forkastet, og Loven vedtagen, som Fleertallet og Ministeren har ønsket det, slet ikke kom et Skridt videre frem, fordi Ministeren aldeles ikke vilde bruge Loven. Jeg taler ikke blot om den nuværende Finantsminister for Kongeriget, men ogsaa om hans eventuelle Eftermand og Eftermænd, thi ligesaa vel som man ikke, da vi sidst vare samlede her, havde ventet, at den nuværende Indenrigsminister skulde mødes med os her i Thinget, ligesaa vist kunne vi i næste Session uventet træffe en Anden paa hans Plads, og vi kunne altsaa ikke, hvormeget vi end ellers ære hans Personlighed, tage noget Hensyn dertil ved fremtidige Loves Votering.

Efter disse Bemærkninger, og da jeg fremdeles maa innskære paa, at det, vi tilsigte ved denne Lov, er at faae en Udtalelse om, at vi have en for Kongerigets særlige Finantsvæsen ansvarlig Minister, troer jeg ikke, at Mindretallet bør tage sine Vædringsforslag tilbage, navnlig ikke det, som er stillet under Nr. 2.

Indenrigsministeren: Efter de Foredrag, som ere holdte, navnlig af tre af Udvalgets Fleertalsmedlemmer, troer jeg at kunne fatte mig meget kort, saameget mere, som jeg holder mig forvisset om, at jeg ikke vilde gavne Sagen ved nu at vende tilbage til det Standpunkt, hvorpaa man stod ved Sagens 1ste Behandling. Flere ærede Medlemmer have fremsat ikke faa Betragtninger, som jeg kunde imødegaae paa forskjellig Maade; men jeg troer, som sagt, ikke, at Sagen derved vilde fremmes; det er Betragtninger, som i alt Fald hørte hjemme paa et Stadium, som nu er tilendebragt, hvorimod de ikke bidrage til at opklare Sagen, som den nu foreligger. Det er mig aldeles indlysende, at der har været mange Misforstaaelser med Hensyn til Bedømmelsen

af denne Sag. Jeg troer mig ikke i dette Dieblik istand til, selv om der var Tid dertil, og selv om jeg havde Stemme dertil, at sjerne dem ved et Foredrag her i Thinget; men jeg troer, at de efterhaanden vilde døe hen af sig selv, ligesom de ere opstaaede af sig selv; jeg holder mig forvisset om, at de, dersom dette Forslag gaaer igjennem, vilde døe langsomt hen, ligesom de langsomt ere vorede op. Imidlertid er der gjort mig en Bebreidelse, og paa denne Bebreidelse maa jeg svare. Det er paa en Maade bebreidet mig, at jeg har stillet et Forslag som det, der her foreligger, efter at Regjeringen nogen Tid forud havde fremlagt et andet Forslag i denne Sag. Vel har den ærede Ordfører allerede taget mig i Forsvar mod denne Bebreidelse, men jeg ønsker dog herom at tilføie et Par Ord. Jeg maa da udtale, at der ganske vist er Forskjel imellem det Forslag, som først blev fremlagt, og det, som nu foreligger, og det ingenlunde en ringe. Den Forskjel, som navnlig i saa Henseende træder frem, og som efter min Overbeviisning er en væsentlig Forskjel, det er: Forslaget om Dannelsen af et særligt Reservefond for Kongeriget. Dersom det ærede Thing vil spørge mig, hvorfor dette Forslag ikke var gjort strax, saa kunde jeg dertil maaskee sige, at det er et Spørgsmaal, som det egentlig ikke har nogen stor Interesse at faae besvaret; men jeg skal imidlertid gjerne gaae ind paa at besvare det. Mit Svar er da, at jeg ikke vidste, hvormegen Bægt der vilde blive lagt derpaa, hvorledes det vilde blive modtaget.

Det ærede Thing vil see, at dette Forslag paa den Maade, som det her foreligger, er en Anticipation; det er ikke en ny Tanke i Regjeringen, tværtimod — det er en Tanke, som længe har været næret, og som maaskee havde faaet sin naturligste Udtalelse, naar det næste Folkething sammentraadte; men saaledes, som Sagerne stillede sig, blev det mig klarere og klarere, at denne Tankes Udtalelse allerede nu, i det nærværende Folkething, vilde være et Gode, og derfor er jeg gaaet ind derpaa. Jeg ønsker, at Loven maa gaae igjennem, fordi det er min Overbeviisning, at det er en god Foranstaltning, som vil blive truffen,